

Đà Lạt Tôi Bây Giờ

Thành phố đó...bây giờ, nơi đến trọ
vài ba ngày rồi bỏ nó mà đi!
Đà Lạt xưa, nay còn lại cái gì?
Cái vắng lặng, bình yên...Không có nữa!

Không có rừng thông để nghe thông reo gió
không người đi thư thả hay thong dong!
Những con ngựa dễ thương, ngựa tía ngựa hồng
đòi hết cỏ, gặm nổi buồn không nổi?

Những bà buôn thúng bán bưng, tìm, hỏi:
Họ ở đâu không lẽ họ đã già?
Áo dài xưa, giờ còn giọt mưa sa
nhặt lên ngó cổ người ta nước mắt!

Chen lẩn lẩm mới lên Chùa thấy Phật
vẫn từ bi, ngộ thiệt! Vẫn từ bi!
Lậy Phật rồi, đi xuống dốc, tôi về
ngang Giáo Đường, con gà cồ ngủ gục!

Đà Lạt xưa có đồi cao, có vực
bây giờ đồi trọc lóc, vực nhà xây...
Đầy ngoài đường là những ông Tây
những bà Đầm da vàng tái nhợt!

Đà Lạt xưa bây giờ phớt phớt
mưa phùn bay thi thoảng có mưa phùn
Vào cà phê gọi tách Cà Phê Tùng
ghế bọc da đã sờn nhưng kệ nó!

Đà Lạt ơi! Đà Lạt ơi thành phố
không khác chi Hà Nội, Hải Phòng
Vớ núi non, nhìn tưởng Daknong
nhìn tưởng Lào Kay, Điện Biên, Bắc Cạn...

Người ta nói Đồi Cù đã bán
Palace Hotel cũng đã bán hết rồi
Dinh Một Dinh Hai Dinh Ba du khách đến chơi

đi bộ dạo quanh một vòng, từ giã...

Chuyện xưa nay, dĩ nhiên là lạ
mà Nước Non sao lại...bỗng người đứng?
Tôi hỏi han cô bé dọn phòng:
"Em nhỏ mà, em mô có biết!"

*Đôi tình nhân đi trong hành lang tha thiết
nụ môi hôn, Đà Lạt đó, hay sao?
Tôi cầm khăn nhè nhẹ tay lau
giọt lệ ứa thưở nào tôi rất trẻ...*

Trần Vấn Lệ